



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D. v právní věci

žalobce: **T. S.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Nesrstovou
sídlem Lešetín II 7147, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2023, č. j. KUZZL-66003/2023, sp. zn. KUSP-59895/2023/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zčásti změnil v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odbor občansko-správních agend (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „prvostupňový správního orgán“) ze dne

31. 05. 2023, sp. zn. MMZL-084248/2022-ŘeK-PŘ-OOSA-1194/2022, č. j. MMZL 111733/2023. Výrokem 1.A žalovaný potvrdil výrok I. prvostupňového správního orgánu o vině žalobce přestupkem provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil jako provozovatel motorového vozidla tovární značky M., registrační značky X, tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 13. 4. 2022, v čase blízkém X hodin, ve Zlíně na pozemní komunikaci na ulici P. S., v blízkosti objektu č. p. X, nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla tovární značky M., registrační značky X, s vozidlem neoprávněně stál na komunikaci s obousměrně vedeným provozem tak, že neponechal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy, čímž tento nezjištěný řidič porušil ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, a naplnil tak znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Výrokem 1. B žalovaný doplnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu tak, že „Řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl obviněný dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky M., registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 13. 4. 2022, v čase blízkém X hodin, ve Z. na pozemní komunikaci na ulici Pod Stráněmi, v blízkosti objektu č. p. X, nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla tovární značky M., registrační značky X, měl zastavit a stát před vjezdem na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci (výjezd z pozemku), čímž tento nezjištěný řidič měl porušit ustanovení § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu, a naplnit tak znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, se v souladu s ustanovením § 86 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona zastavuje, neboť se porušení takové právní povinnosti a naplnění skutkové podstaty přestupku nezjištěným řidičem nepodařilo prokázat a jednání obviněného v této části obvinění není přestupkem provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“ Podle § 90 odst. 5 správního řádu žalovaný potvrdil ve zbývajících částech rozhodnutí prvostupňového správního orgánu (výrok II. o správním trestu a výrok III. o náhradě nákladů správního řízení).
2. Prvostupňovým rozhodnutím (výrok I.) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil jako provozovatel vozidla tovární značky M., registrační značky X, tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 13. 04. 2022, v čase blízkém X hodin, ve Zlíně na pozemní komunikaci na ulici P. S., v blízkosti objektu č. p. X, nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla tovární značky M., registrační značky X, s vozidlem neoprávněně stál na komunikaci s obousměrně vedeným provozem tak, že neponechal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; čímž tento nezjištěný řidič porušil ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu

a naplnil tak znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč, kterou dále správní orgán ve vazbě na ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) a § 44 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele, mimořádně snížil na částku 500 Kč (výrok II.). Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve smyslu § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 1 000 Kč (výrok III.).

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě brojil proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byl shledán odpovědným za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Žalobce spatřoval důvod podání žaloby zejména v tom, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení věci a na neúplném zjištění skutkového stavu. Jako celek jej tak považuje za nezákonné.
5. Žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů při vydávání rozhodnutí nerespektovaly základní zásady správního řízení, zejména zásadu zjišťování materiální pravdy, právní jistoty a oprávněného očekávání, jak jsou zakotveny v § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.
6. Žalobce nenaplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť neporušil žádnou povinnost. Stejně tak žádný řidič neporušil při manipulaci s vozidlem povinnost stanovenou § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť vozidlo nestálo dne 13. 4. 2022 v čase přibližně X hodin ve Z. v ulici P. S. v blízkosti objektu č.p. X na pozemní komunikaci s obousměrným provozem.
7. Žalobce z pořízených fotografií (založených ve správním spise) dovodil, že předmětné vozidlo nebylo zaparkováno na části komunikace určené k provozu vozidel, nýbrž na části pozemku parc. č. XA v k. ú. Z. zmiňované komunikace, která není v celém svém rozsahu součástí „tělesa vozovky“, neboť slouží jako zeleň, sjezdy k pozemkům a prostor pro parkování (podélný pás). Pokud vozidlo nestálo na pozemní komunikaci, nemohla být porušena povinnost vyplývající z § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobcem předložený snímek z katastrální mapa má prokazovat, že v místě, kde vozidlo stálo, se nacházejí travnaté pásy a sjezdy k nemovitostem, a nejde v celém rozsahu o těleso vozovky. Správní orgány sice argumentovaly tím, že vozidlo stálo na komunikaci s obousměrným provozem, ale nezabývaly se tím, zda bylo vozidlo způsobilé omezit provoz na pozemní komunikaci, když nezasahovalo do tělesa vozovky. Podle žalobce nelze uzavřít, že by nezpevněná část pozemku p. č. XA v k.ú. Z. měla sloužit k tomu, aby po ní jezdili vozidla.
8. Žalobce dále argumentoval šířkou nezpevněné části pozemku, která podle něj umožňuje zaparkování vozidla, aniž by tím došlo k omezení průjezdu na komunikaci. K tomu uvedl konkrétní rozměry prostoru mezi hranicí sousedního pozemku a vyznačenou

kresbou vozovky. Žalobce vypočetl, že při šířce vozidla 1,6 m a za předpokladu, že bude vozidlo stát částečně mimo vozovku, zůstane šířka volného prostoru zhruba 2 m. Dle jeho názoru tedy zaparkované vozidlo nemohlo fakticky omezit průjezd po předmětné komunikaci.

9. Žalobce dále brojil proti závěrům žalovaného v tom, že si žalobce nemůže sám určovat, které dopravní značky bude respektovat. Podle žalobce takové tvrzení neodpovídá jeho vyjádřením. Dále namítal, že správní orgány připouštějí možnost chybného označení komunikace jako obousměrné (měla být jednosměrná), kdy však i v takovém případě nelze žalobce zbavit odpovědnosti za přestupek. Žalobce upozornil, že na komunikaci se nenachází dopravní značka zakazující stání, a že bez přesného přeměření nelze šířku komunikace určit pouhým pohledem.
10. Žalobce také poukazoval na dlouhodobě tolerovaný stav s parkováním v ulici Pod Stráněmi ve Zlíně, kde obyvatelé dlouhá léta běžně odstavují takto svá vozidla v těch částech pozemku p.č. XA k.ú. Z., která nejsou dle žalobce tělesem vozovky, aniž by jim byly ukládány sankce. V této souvislosti žalobce namítal nerovné zacházení, neboť pouze vůči němu bylo vedeno správní řízení, čímž se cítí být znevýhodněn ze strany správních orgánů (neodůvodněný rozdíl mezi žalobcem a ostatními řidiči).
11. Na závěr žalobce uvedl, že podnětem k zahájení řízení bylo nepovolené rozšíření sjezdu na sousední pozemek parc. č. XB v k. ú. Z., provedené v rozporu se stavebním zákonem, územním plánem města Zlína a zákonem o pozemních komunikacích, za účelem zřízení skladu stavebního materiálu pro výstavbu bytového komplexu. Podle žalobce se jedná o činnost, která je v rozporu s charakterem území určeného k rekreaci a individuálnímu bydlení.
12. Žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ní nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byly podle jeho názoru již všechny uplatněné námitky vypořádány. Nově uplatněné v žalobě je pouze tvrzení, že vozidlo stálo mimo pozemní komunikaci. Uplatněné námitky neodůvodňují argumentaci žalobce, že žalovaný postupoval nezákonně. Nejde o obranu před nezákonným zásahem, ale o urputnou snahu žalobce prosadit svůj názor.
14. Tvrzení žalobce, že předmětné vozidlo nezjištěný řidič zaparkoval mimo vozovku, tedy že nestálo na komunikaci s obousměrným provozem, označil žalovaný za nový argument, který nebyl uplatněn v předchozím řízení. Žalovaný s tímto nesouhlasil a odkázal na fotodokumentaci a závěry z místního šetření (zaprotokolováno na č. l. 52 až 59 správního spisu). Žalovaný konstatoval, že z fotodokumentace je zřejmé, že předmětné vozidlo se nacházelo na zpevněném (betonovém či asfaltovém) povrchu, jenž je součástí místní komunikace. Vlevo, ve směru parkování vozidla je obrubníkem oddělený pruh travnatého povrchu (foto vlevo), ale v místě stání vozidla (foto vpravo) však takový pás není. Nelze souhlasit, že by vozidlo stálo mimo pozemní komunikaci (a kdyby tam historicky pás byl, tak z místního šetření plyne, že všechna vozidla, která se tam nacházela, zasahovala do vozovky místní komunikace). Žalovaný rovněž poukázal na výsledky místního šetření, konkrétně šířku komunikace v místě, kde bylo

vozidlo zaparkováno, která činí 5,25 m. V daném místě tak nesmí stát žádné vozidlo, může pouze zastavit, a to pouze v případě, že jeho šířka nepřesáhne 2, 25 m.

15. Ačkoliv žalobce se odkazoval na záznam v katastrální mapě (ohledně pozemku pozemní komunikace), podle žalovaného z ní neplynou žádné použitelné rozměry. Každý řidič musí vycházet ze stavu provozu na pozemní komunikaci, který je aktuální v daném místě a čase (srov. rozhodnutí NSS ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 1 As 264/2025, k výkladu v napadeném rozhodnutí na straně 9). Nelze vzít v potaz virtuální krajnici nebo travnatý pás, které v daném místě nejsou, a to ani s odkazem na zásadu „in dubio pro reo“. V provozu na pozemních komunikacích se předpokládá právě ta situace, která aktuálně v daném místě je. Historický náhled, pro který by údajně nemusela být pravidla dodržována, by vedl k anarchii a ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Místním šetřením byla zjištěna šířka vozovky v daném místě 5,25m, šířka vozidla žalobce je 1,6 m, vedle vozidla tak zůstala šířka komunikace asi 3,65 m. Jistě se nejedná o zákonných 6 m.
16. K bodu 5 podané žaloby žalovaný uvedl, že mu není zcela zřejmé, čeho se žalobce touto částí své argumentace domáhá. V napadeném rozhodnutí na straně 9 a následujících žalovaný pouze rozvedl úvahu, podle níž se má řidič řídit aktuálním dopravním značením a obecnou právní úpravou silničního provozu. Není na řidiči, aby ohýbal pravidla silničního provozu dle svých domněnek. Každý průměrně inteligentní řidič ví, že pokud má vedle vozidla ponechat dva jízdní pruhy, musí tedy bezpečně projet dvě vozidla vedle sebe. Je-li vedle zaparkovaného vozidla mezera sotva na jedno vozidlo, nejsou zde jistě volné dva jízdní pruhy. Není-li silniční provoz upraven dopravním značením, řídí se řidič obecnou úpravou silničního provozu. Zde § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu.
17. K námitce týkající se údajného dlouhodobého tolerovaného stavu parkování v dané lokalitě žalovaný pouze konstatoval, že skutečnost, že v daném místě vozidla běžně parkují, nevylučuje protiprávnost jednání jednotlivých řidičů. Žalobce svým jednáním jednoznačně porušil ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. Společenskou nebezpečnost nikterak nesnižuje to, že se historicky v daném místě takto parkuje.
18. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Jednání u krajského soudu

19. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 30. 10. 2025, kterého se zúčastnila zástupkyně žalobce i zástupce žalovaného. Žalobce byl z jednání omluven. Soud během jednání zrekapituloval dosavadní průběh soudního a správního řízení, přitom vycházel ze soudního a správního spisu tak, jak byly v této věci vedeny. Žalobce (prostřednictvím zástupkyně) i žalovaný setrvali na své dosavadní argumentaci. Zástupkyně žalobce v tomto ohledu odkázala i na obsah žaloby a zástupce žalovaného zdůraznil, že bylo místo spáchání jednání majícího znaky přestupku vymezeno dostatečně určitým způsobem a výše pokuty odpovídala okolnostem případu.
20. Nad rámec žaloby právní zástupkyně žalobce uvedla, že je toho názoru, že soud by měl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušit napadené rozhodnutí. Důvodem pro zrušení je nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Uvedla, že žalovaný zvolil ve výroku nezákonný postup, neboť § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mu takový způsob rozhodnutí stupně neumožňuje. Podle jejího názoru žalovaný provedl rozštěpení

jednoho skutku na dva samostatné skutky. Ze znění § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dovozuje, že žalovaný neměl současně rozhodnutí prvostupňového správního orgánu měnit a zastavovat, protože taková kombinace není uvedeným ustanovením umožněna. Tímto postupem žalovaný omezil žalobce v uplatnění jeho procesních práv, neboť mu znemožnil účinnou obranu v rámci správního řízení. V případě, že by byla procesní obrana žalobce shledána nedůvodnou, měl mít možnost bránit se proti právnímu názoru žalovaného řádnými opravnými prostředky, nikoli být odkázán pouze na správní žalobu, kde je obrana výrazně omezená. Žalovaný uvedl k námitce zástupkyně žalobce vznesené u soudu, že se jedná o nové tvrzení uplatněné opožděně, k němuž by soud neměl přihlížet.

21. Poté byla k důkazu připomenuta foto-sestava pořízená z veřejného mapového portálu Mapy.cz, která byla přiložena k vyjádření žalovaného k žalobě (č. l. 31 a 32 soudního spisu) a na níž je zachyceno místo, kde mělo vozidlo žalobce stát v rozporu se zákonem. Konstatován byl k návrhu žalobce i výřez z katastrální mapy vztahující se k p. č. XC (komunikace), z čehož však nebyla učiněna žádná zjištění, která by řešila rozhodné či sporné otázky v této věci. Soud dále objasnil, že dle recentní judikatury správních soudů se dokazování neprovádí listinami, jež tvoří součást správního spisu (žalobce v žalobě navrhoval k důkazu obě správní rozhodnutí a fotografie založené ve správním spise; při jednání již na těchto důkazech netrval). Jelikož účastníci řízení nevznesli další důkazní návrhy, soud dokazování ukončil. Po přednesu konečných návrhů soud vyhlásil po přerušení jednání rozsudek ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející řízení a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 a 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Na úvod soud předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou uvedené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47). Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
24. Žalobce v žalobě především namítal, že se nedopustil přestupku a neporušil žádnou povinnost stanovenou § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, když předmětné vozidlo nestálo na komunikaci s obousměrně vedeným provozem, resp. nestálo přímo na komunikaci a nezasahovalo do tělesa vozovky, protože nebylo způsobilé omezit provoz na komunikaci. Parkování vozidel je v těchto místech dlouhodobě tolerováno, nikdo za to dosud nebyl sankcionován tak, jako žalobce. Dopravní značka zakazující stání není nikde v blízkém okolí umístěna.

25. Podle § 76 odst. 1 s.ř.s., soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
26. Přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se dopustí právnická nebo fyzická osoba tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
27. Ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.
28. Dle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát před vjezdem na pozemní komunikaci z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.
29. Pozemní komunikací je podle § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák. o pozemních komunikacích), dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Podle odst. 2 se pozemní komunikace dělí na následující kategorie: a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelová komunikace.
30. Podle § 4 zákona o pozemních komunikacích je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen a) chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, b) řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 až 10 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
31. Podle § 5 zákona o pozemních komunikacích je silnice veřejně přístupnou pozemní komunikací určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci. Silnice tvoří silniční síť (odst.1). Silnice se podle svého určení a dopravního významu rozdělují do těchto tříd: a) silnice I. třídy, která je určena zejména pro dálkovou a mezistátní dopravu, b) silnice II. třídy, která je určena pro dopravu mezi okresy, c) silnice III. třídy, která je určena k vzájemnému spojení obcí nebo jejich napojení na ostatní pozemní komunikace (odst. 2). Silnice může být označena jako silnice pro motorová vozidla podle zvláštního právního předpisu, pouze jde-li o silnici I. třídy, která je budována bez úrovnových křížení, s

- oddělenými místy napojení pro vjezd a výjezd a na níž není přímo připojena sousední nemovitost s výjimkou nemovitostí přímo připojených z odpočívek (odst. 3).
32. Podle § 6 zákona o pozemních komunikacích je místní komunikace veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce (odst. 1). Místní komunikace se rozděluje podle dopravního významu, určení a stavebně technického vybavení do těchto tříd: a) místní komunikace I. třídy, b) místní komunikace II. třídy, kterou je dopravně významná sběrná komunikace s omezením přímého připojení sousedních nemovitostí, c) místní komunikace III. třídy, kterou je obslužná komunikace, d) místní komunikace IV. třídy, kterou je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz (odst. 2).
33. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikací, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.
34. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.
35. Podle § 90 odst. 3 správního řádu odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.
36. Soud se přednostně zabýval námitkou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud pečlivě zkoumal celý správní spis, zaměřil se na způsob oznámení přestupku, na skutkový základ obvinění žalobce (nejprve porušení § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu, později porušení § 25 odst. 3 cit. zák.), na postup prvostupňového správního orgánu i žalovaného, včetně ústního jednání (v předvolání rozšíření popisu skutku o porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu), místního šetření a prvotní výzvy žalobci jako provozovateli motorového vozidla, aby označil řidiče vozidla nebo uhradil stanovenou sankci. Když nebyl ztotožněn řidič vozidla, bylo zahájeno řízení vůči provozovateli vozidla (žalobce), následně byl vydán příkaz, proti němuž podal žalobce včasný odpor. Ten vedl ke zrušení příkazu a pokračování správního řízení, které vyústilo v prvostupňové rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Správní orgán prvního stupně původně kvalifikoval protiprávní jednání jako neoprávněné stání před vjezdem na pozemní komunikaci (§ 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu). Na základě provedeného šetření se nepodařilo zjistit, kdy řidič na místě vozidlo zaparkoval, a ani prokázat, že k tomu došlo v době, kdy již byl

výjezd z přiléhajícího pozemku nově rozšířen do nynějších rozměrů. Proto správní orgán prvního stupně ve svém novém rozhodnutí upustil od popisu skutkové věty spočívající „v neoprávněném stání před vjezdem na pozemní komunikaci“ a ponechal v rozhodnutí jen tu část skutkové věty odpovídající neponechání volného jízdního pruhu širokého nejméně 3 m pro každý směr jízdy (porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu). Správní orgán prvního stupně dovodil, že „z hlediska právní kvalifikace se na věci nic zásadního nezměnilo, žalobce se jako provozovatel vozidla dopustil tak jako tak přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, když v obou případech naplnil stejnou skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“ Rovněž proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

37. Žalovaný převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně jako věcně správnou. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí správně uvedl, že jedno porušení povinnosti se nepodařilo prokázat, zatímco druhé bylo bezpečně zjištěno. Za správný považoval i závěr, že obě porušení povinností spadají pod skutkovou podstatu jednoho přestupku, a proto bylo možné rozhodnout tak, jak správní orgán prvního stupně rozhodl. Žalovaný uvedl, že obě porušení právních povinností byla projednávána jako jednočinný souběh, avšak ve výroku prvostupňového rozhodnutí se nakonec objevilo pouze porušení povinnosti dle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný zastával názor, že „čistší“ formou řešení, je zastavení řízení o druhé části přestupkového jednání podle § 86 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, namísto upuštění od popisu takové skutkové věty ve výroku. Žalovaný proto doplnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 27 odst. 1 písm. n) téhož zákona.
38. Zdejší soud shledal, že prvostupňový správní orgán po právu uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě porušení povinnosti podle § 25 odst. 3 téhož zákona, čímž byly naplněny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) cit. zák. Správní orgán prvního stupně však opomněl zastavit řízení ohledně původně za vinu žalobci kladeného porušení povinnosti podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu, spočívajícího ve stání ve vjezdu na pozemní komunikaci (z místa ležícího mimo pozemní komunikaci), které se nepodařilo prokázat. Tyto své závěry uvedl pouze do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Proto žalovaný postupoval správně, když jednoznačně ve prospěch žalobce napravil pochybení správního orgánu prvního stupně a část jeho rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil tak, že zčásti původně vedené řízení zastavil (ve věci přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 27 odst. 1 písm. n) cit. zák. a naplnění znaků přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) cit. zák.). Ust. § 90 odst. 3 správního řádu zakazuje provést takovou změnu v neprospěch odvolatele. Podle názoru soudu nedošlo v posuzované věci ke změně napadeného rozhodnutí v neprospěch žalobce (coby odvolatele), protože šlo o změnu spočívající v zastavení řízení o přestupku, který byl žalobci původně rovněž kladen za vinu. Vzhledem k tomu, že se spáchání tohoto přestupku nepodařilo prokázat, bylo na místě řízení o něm zastavit. Takto žalovaný postupoval a v tomto rozsahu prvostupňové správní rozhodnutí částečně změnil (řízení částečně zastavil). Takový postup jednoznačně svědčí ve prospěch žalobce. Pokud by toto učinil již správní orgán prvního stupně a řízení by zčásti zastavil, žalobce by proti

tomuto jistě nebrojil opravným prostředkem, neboť by řízení bylo zastaveno (žalobci ku prospěchu) a uvedené porušení § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu by mu nebylo dále kladeno za vinu. Z tohoto pohledu tedy nebyl žalobci ani odňat instrument opravného prostředku. Soud proto dospěl k závěru, že namítané porušení § 90 odst. 1 správního řádu nenastalo. Žalovaný napravil pochybení prvostupňového správního orgánu změnou - doplněním výroku o zastavení řízení, a dále zopakoval původní výrok o vině bez dalšího doplnění. Toto zopakování již platného výroku o vině pokládá soud za nadbytečné, ale nikoliv za nesrozumitelné či nepřipustné. Postup žalovaného nepředstavuje porušení subjektivních práv žalobce, ani podstatné porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, pro něž by bylo nutné rozhodnutí zrušit. Vedle toho soud poukazuje na to, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a žalovaný může v odvolacím řízení napravit vady prvostupňového rozhodnutí. Z uvedených důvodů soud nemohl přisvědčit námitce nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vznesené žalobcem při jednání.

39. Žalobce v žalobě dále namítal, že napadené rozhodnutí „se zakládá na nesprávném právním posouzení žalovaným, neúplném zjištění skutkového stavu a jako celek je rozhodnutím nezákonným“. Rozhodnutí správního orgánu je nezákonné tehdy, je-li v rozporu s právními předpisy nebo bylo-li vydáno věcně nepříslušným orgánem (tzv. nicotnost), a proto je proti němu přípustná žaloba ve správním soudnictví. Mezi příklady nezákonnosti lze zařadit porušení pravidel řízení, nedostatek příslušnosti, nezákonné překročení či zneužití správního uvážení nebo vady výroku a odůvodnění rozhodnutí. Žalobce však v žalobě žádnou z těchto skutečností konkrétně neuvedl. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s procesními pravidly a řádně dostály požadavkům kladeným na formu i obsah správního rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, jakými úvahami byly správní orgány vedeny, z jakých podkladů vycházely a jaké skutečnosti vzaly za prokázané. Námitku vadnosti, resp. nezákonnosti napadeného rozhodnutí proto soud neshledal důvodnou. Ke konkrétním dílčím námitkám, z nichž žalobce tuto nezákonnost dovozoval, se soud vyjádří níže.
40. První okruh žalobních námitek se týkal skutkového zjištění – žalobce vytýká správním orgánům obou stupňů, že skutkový stav zjistily nedostatečně, resp. nesprávně. V této souvislosti nejprve soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003–44, č. 1038/2007 Sb. NSS, podle něhož: *„Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný. Dokazování ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“* Zásada volného hodnocení důkazů, zakotvená v § 50 odst. 4 správního řádu, dává správnímu orgánu prostor k tomu, aby sám posoudil, které důkazy považuje za určující pro svůj závěr. To však musí činit v souladu se zásadou materiální pravdy, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o takový stav, který tvoří vnitřně nerozporný a dostatečně ucelený obraz skutečností, jež při nahlížení jako celek umožňují učinit závěr bez důvodných pochybností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68).
41. Ze správního spisu soud ověřil, že správní orgány při rozhodování vycházely z oznámení o spáchání přestupku, fotodokumentace, výsledků místního šetření (jehož se

žalobce ani jeho právní zástupce nezúčastnili, ač byl pr. zástupce k němu řádně předvolán), a z výpovědí svědků. Z přiložené fotodokumentace, která je součástí správního spisu, soud – shodně se správními orgány – bez důvodných pochybností zjistil, že dne 13. 4. 2022 v čase kolem X hodin stálo vozidlo žalobce na zpevněné části pozemní komunikace (asfaltový či betonový povrch). Ze snímku pořízeného ze zadní části vozidla (součást správního spisu) je zřejmé, že obě zadní kola stojí na zpevněné vozovce, směrem vlevo od vozidla se nachází okraj komunikace a dále pás zeleně. Na snímku pořízeném zepředu je rovněž patrné, že obě kola vozidla stojí na zpevněné ploše (asfalt, beton), a tudíž na pozemní komunikaci. Mezi účastníky ostatně není sporu o tom, že vozidlo stálo na komunikaci, jak vyplývá i z obsahu oznámení o přestupku a přiložené dokumentace. Oba vyslechnutí svědci navíc potvrdili, že žalobce uvedené místo k parkování opakovaně využíval. Svědkyně D. H. uvedla, že vozidlo vídává na daném místě pravidelně, svědek R. N. výpověď potvrdil obdobně. Soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl v části týkající se stání předmětného vozidla na pozemní komunikaci řádně a dostatečně zjištěn. Fotodokumentace je v tomto směru přesvědčivá, stejně jako zákres situace z místního šetření. Z něj soud ověřil, že v místě stání tak došlo ke zúžení průjezdnosti komunikace, když tam byla zjištěna při místním šetření šířka vozovky jen 5,25 m.

42. Žalobce dále namítal, že se přestupku a porušení povinnosti dle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu nemohl dopustit, neboť vozidlo nestálo na komunikaci, ale na části pozemku, která má podle katastrální mapy sloužit k jinému účelu než pro provoz vozidel. Z toho dovozoval, že vozidlo nestálo v místě, kde by bylo možné porušit pravidla silničního provozu (údajně zeleň nebo nezpevněná část komunikace, po níž se nejezdí). Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Ztotožnil se zde s právním názorem žalovaného uvedeným na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí, na které tímto v podrobnostech odkazuje. Nelze po řidiči požadovat, aby při každém rozhodování, kde vozidlo zaparkuje, vycházel z katastrálních map nebo jiných odborných podkladů. Řidič je povinen řídit se dopravním značením, a pokud není provoz místně upraven dopravním značením, pak obecnými pravidly silničního provozu. Z obecné úpravy pro stání vozidla dle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu vyplývá, že na obousměrné pozemní komunikaci musí být zachována šířka nejméně 3 m pro každý směr jízdy, tedy celkem 6 m. V projednávané věci byla zjištěna šířka komunikace v místě, kde vozidlo stálo, pouze 5,25 m. Řidič, který zde vozidlo odstavil, tedy nemohl zachovat požadovanou šířku jízdních pruhů a musel si být vědom toho, že omezuje průjezdnost komunikace. Z přiložené fotodokumentace je jednoznačně patrné, že prostor, který žalobce považoval za „nezpevněný pás“ či „nezpevněnou krajnici“ mimo komunikaci, je porostlý keři a stromy, a tudíž zjevně není určen k parkování. Naopak přední i zadní kola předmětného vozidla žalobce se dle fotografií ve spise nachází na vozovce. Na tomto závěru nic nemění případné výtluky či nekvalitní provedení vozovky v některých místech (vydrolený asfalt, beton atp.). Námitku, že z těchto důvodů nemohlo dojít k přestupku, tak soud považuje za nedůvodnou.
43. Soud neshledal za důvodnou ani námitku žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Žalobce své legitimní očekávání zakládal na tvrzení, že správní orgány obdobné jednání (parkování vozidel v této ulici) dlouhodobě tolerovaly a nikoho

nepokutovaly. Z toho dovozoval, že nemohl očekávat, že právě v jeho případě bude shodné jednání posouzeno jako přestupek a bude mu uložena sankce. Soud v této souvislosti připomíná, že nečinnost správních orgánů vůči jiným osobám nezakládá nárok jednotlivce na stejné zacházení ani na legitimní očekávání beztrestnosti při porušení zákona. Skutkové okolnosti každého případu je třeba posuzovat individuálně. Ani z této námitky tak nelze dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

44. Soud v tomto poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2014, čj. 4 Ads 211/2014-36, dle něhož, „[i] pokud by správní orgány ponechávaly vědomě a opakovaně určité delikty nepotrestány, nemohlo by to zaručit beztrestnost dalších přestupců, respektive, ti by se nemohli úspěšně dovolat toho, že jiné srovnatelné případy porušení zákona ponechaly správní orgány bez stíhání a trestu. Stejně tak by se nemohl stěžovatel, který spáchal správní delikt, domoci beztrestnosti s poukazem na jiné případy, v nichž správním orgánům bylo známo, že byl spáchán obdobný delikt, avšak správní řízení nezahájily a pokutu neuložily.“ Jak dále Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 2 odst. 4 správního řádu shrnul například v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 As 321/2018-31, „citované ustanovení obsahuje celkem tři zásady, jimž se musí správní orgány při své činnosti řídit, a sice (i) zásadu ochrany veřejného zájmu, (ii) zásadu nestranného, rovného přístupu k dotčeným osobám a (iii) zásadu ochrany legitimního očekávání či oprávněné důvěry v postupy správních orgánů. Jednotlivé zásady nelze používat izolovaně a odhlížet od toho, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná. Na druhou stranu, lze-li mezi jednotlivými věcmi najít skutkovou i právní podobnost, není pochyb o tom, že by měly být také podobně rozhodovány – a to především v návaznosti na zásadu legitimního očekávání. Tuto zásadu, stejně jako zásadu rovnosti ovšem nelze zaměňovat s mechanickým přístupem k řešení jednotlivých případů.“
45. Krajský soud nemá důvod se od závěrů správních orgánů odchýlit a považuje je za plně aplikovatelné v nyní projednávané věci. Skutečnost, že žalobce dříve za obdobné jednání postižen nebyl, nemůže založit legitimní očekávání, že ani v budoucnu nebude obdobné jednání správními orgány sankcionováno. Je třeba zdůraznit, že součástí zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu je i povinnost ochrany veřejného zájmu, který v tomto případě spočívá zejména v zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Nezákonně benevolentní praxe správních orgánů by sice u stěžovatele (žalobce) mohla za určitých okolností vytvořit legitimní očekávání, nicméně v projednávané věci proti tomu hovoří prioritá zachování ochrany právní pozice stěžovatele před požadavkem dosažení objektivní legality. Navíc nesmí jít o „nezákonné“ legitimní očekávání. Zásada ochrany legitimního očekávání nemůže být vykládána tak, že by poskytovala ochranu jednání, které je objektivně v rozporu se zákonem. Pokud žalobce nebyl v minulosti za obdobné jednání sankcionován, nelze z toho dovodit, že se nemůže jednat o přestupek, a že takové jednání nebude postiženo v budoucnu. Dlouhodobá tolerance zjištěného stavu správními orgány nečiní z protiprávního jednání zákonné jednání. Správní orgány jsou povinny konat v souladu se zákonem, i kdyby určité jednání v minulosti přehlédly.
46. Soud proto uzavírá, že dlouhodobá tolerance určitého jednání ze strany správních orgánů nezakládá závěr o tom, že takové jednání je v souladu s právem. Jinými slovy, skutečnost, že správní orgány určité protiprávní jednání dlouhodobě netrestaly, neznamená, že takové jednání je přípustné. Jednotlivec má povinnost respektovat právní řád, a pokud tuto povinnost poruší, mají správní orgány nejen oprávnění, ale i povinnost protiprávní jednání postihnout.

47. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že správní orgány nezohlednily, zda vozidlo objektivně omezilo provoz na komunikaci, když údajně nezasahovalo do „tělesa vozovky“. Žalobce z této skutečnosti dovodil, že nemohlo dojít k naplnění materiální stránky přestupku. Tato námitka není důvodná.
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, uvedl, že „[l]ze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“
49. Krajský soud se v této otázce ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně (viz str. 5 a 6 rozhodnutí) i žalovaného (viz str. 10 napadeného rozhodnutí). Materiální stránka přestupku byla mimo jiné naplněna tím, že v důsledku odstavení vozidla žalobce na pozemní komunikaci, jejíž šířka v daném místě činí jen 5,25 m, nezůstal zachován jízdní pruh o minimální šířce 3 m pro každý směr jízdy, jak to vyžaduje § 25 odst. 3 silničního zákona. Vzhledem k tomu, že se jedná o obousměrnou místní komunikaci, musel nutně nastat stav, kdy byl volný prostor pro průjezd ostatních vozidel omezen. Taková situace objektivně ohrožuje plynulost provozu a může znemožnit např. akutní průjezd vozidel integrovaného záchranného systému. Vzhledem k tomu, že v dané lokalitě není chodník, může docházet i k ohrožení bezpečnosti chodců, kteří komunikaci zjevně využívají. Chráněným zájmem tak není jenom plynulost provozu, ale i bezpečnost chodců. Skutečnost, že jde o místní komunikaci, po které se pohybují převážně obyvatelé dané lokality, není relevantní. Pokud by bylo přistoupeno na argumentaci žalobce, znamenalo by to, že na obdobných komunikacích by bylo možné vozidla odstavovat libovolně, bez ohledu na dopravní předpisy. To je nepřijatelné. Žalobce se tedy mýlí, pokud se domníval, že svým jednáním nikoho neohrozil či neomezil, neboť k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje ohrožení chráněného zájmu (alespoň v míře nepatrné), aniž by k následku skutečně došlo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23). V projednávaném případě nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by snižovaly závažnost žalobcova jednání natolik, aby nebylo možné ho považovat za přestupek.
50. Žalobce dále namítal, že není zřejmé, proč správní orgány zahájily řízení pouze vůči němu, zatímco vůči jiným osobám (jejichž vozidla v ulici stála) nebylo takto postupováno. V tomto ohledu soud konstatuje, že podle spisového materiálu bylo řízení zahájeno na základě konkrétního podnětu, přičemž vozidlo žalobce mělo v ulici původně jen blokovat vjezd na komunikaci od jiné nemovitosti. K důvodům, proč nebylo řízení vedeno i vůči jiným řidičům, se soud nemůže vyjadřovat, neboť to není předmětem tohoto řízení.
51. K poslední námitce žalobce, kdy poukazoval na napjaté sousedské vztahy a motivaci sousedů k podnětu a vedení správního řízení, soud uvádí, že se nelze blíže k těmto okolnostem vyjádřit, protože nejsou právně relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Předmětem tohoto řízení je posouzení, zda došlo k naplnění

skutkové podstaty přestupku kladeného žalobci za vinu, a nikoliv hodnocení osobních vztahů mezi obyvateli dané lokality.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Optikou shora učiněného výkladu je zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, když v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu se správním řádem. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a pro která by musel správní rozhodnutí zrušit.
53. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
54. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., v. r.
samosoudkyně